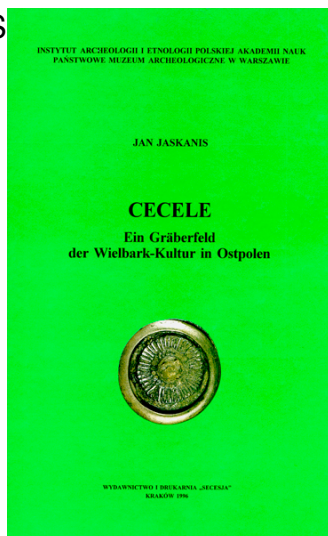

Jan JASKANIS

Cecele. Ein Gräberfeld der Wielbark-Kultur in Ostpolen (red. D. Jaskanis) Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Kraków 1996

226 s.; 30 cm.

ISSN 1426-3998

ISBN 83-86077-38-7 (IAE)

Cecele, gm. Siemiatycze, pow. siemiatycki, woj. podlaskie.

Stanowisko odkryto w roku 1965. W trakcie systematycznych badań prowadzonych do 1970 r. przez Jana Jaskanisa przebadano prawie 580 grobów płaskich, często z brukami kamiennymi, oraz 8 kurhanów z okazałymi konstrukcjami kamiennymi: płaszczami, rdzeniami i wieńcami. Na nekropoli dominował ciepłopalny obrządek pogrzebowy, pochówki szkieletowe stanowiły niewiele ponad 10% wszystkich pochówków; analizy antropologiczne wykazały, że grzebano tu przede wszystkim kobiety i dzieci. Zwraca uwagę, że prawie połowa grobów została wyrobowana już w starożytności, pozostałe charakteryzowały się dość skromnym inwentarzem lub jego całkowitym brakiem. Stanowisko w Cecelach użytkowane było przez ludność kultury wielbarskiej od schyłku II wieku n.e. (faza B2/C1–C1a) aż po IV, a być może początek V wiek n.e. (faza D). Stanowisko dało nazwę młodszemu, późnorzymskiemu etapowi rozwojowemu tej kultury, tzw. fazie cecelskiej. Trzy groby z 1. połowy I wieku p.n.e. (faza A2) łączyć można z kulturą przeworską lub zarubiniecką. Więcej informacji znajdziesz w monografii stanowiska.

